

Пише ви жена на 37 години, омъжена, със син на 13 години. От 7 месеца съм безумно влюбена в доста по-млад от мене мъж. Напоследък дори мисля за развод, защото едва сега открих огромната разлика между съпруга ми, който е вечно изморен, и този 26-годишен приятел, който пък не ми остава дъх да си поема в леглото. Дава ми всичко, от което имам нужда. Той също иска да заживеем заедно, дори да му родя дете. Разликата във възрастта не ми пречи, с него се чувствам по-млада и определено по-щастлива, но все пак, реших да се допитам до вас. Мисля, че сексът за жена на моята възраст е от съществено значение, а въкъщи няма кой да ми го даде.
Красимира

Здравейте Красимира,

Няма да сте първата, нито последната жена, която в личния си живот се натъква в подобна ситуация като Вас. И защо това? Нека заедно с Вас да помислим. И така, някъде след 20-та си година срещате сегашния си съпруг. Сигурно сте била влюбена в него. Може би. Но поне, ако не е било любов, то поне е имало харесване и обич. Поне... И съвсем в реда на нещата се случва събитието наречено „брак“. Дали е било в църква, джамия и синагога? Или само в гражданското на общината? Не знам. Но се питам дали сега си спомняте онези думи там: „заедно в добро и лошо.... докато смъртта ни раздели...“? Така ли беше? Сигурно така е било. Защото сте казала – своето ДА! Нали? И още – всеки, който счита че този брак е грешка, нека да говори сега или да замълчи завинаги! Казала сте вашето „ДА“! Нали? И в резултат – рожбата на това Ваше ДА, Вашият и на съпруга Ви СИН. На своите 13 години. Да Ви е жив и здрав! Както и Вие.

Но напоследък имам една идея, която често споделям тук. Ето я. Човешкият ни живот е като река. Тя тече – и то само напред. Никога, никога не се връща назад. Сиреч променя се непрекъснато! Променя се, искаме - не искаме. А спре ли – става блато! Това е. Но има и друго. Че в този наш живот – непрекъснато намираме и непрекъснато губим. Какво ли? Понякога ВСИЧКО! И ето тук всъщност е така наречената – „алфа и омега" на нещата в този наш живот. Но затова малко по-късно. Както се казва в едни телевизионни предавания - след рекламите. Спокойно, реклами няма да има. До гуша са ми дошли. Иде реч за човешката ни сексуалност. На латински има определение, много важно определение, нарича се условие без което не можем. Много е важно. И който не е запознат с него – рано или късно ще страда. Така е в живия живот.

На кратко, сексуалността е в нас, защото би следвало да раждаме децата си. Сиреч живота да продължава и след нас. Но има разлика - каква е тя при мъжете и при жените. След пубертета, когато тя се събужда – момчето става мъж и може да опложда, а девойчето – жена и вече може да забременява и да ражда! Дотук добре. И за да става това има една уловка. Чувствените интимни преживявания. Сиреч „капанчето", заложено от Майката Природа! Затова има сексуално привличане, което води до сладострастните изживявания в любенето между един мъж и една жена. Само че..., само че при мъжете има природната даденост винаги на финала да имат еякулация, сиреч семеизпразване, но непременно свързано със психическото удоволствено преживяване. Нарича се – оргазъм на мъжа.

А при жената? При жената, която съвсем доскоро е била момиченце, няма такава природна даденост в любовния ѝ живот. Защото Майката Природа иска жената да ражда и е забравила да ѝ даде онова, което има при мъжа наготово. Ето защо жената непрекъснато се учи в буквалния смисъл на тази дума, във времето да получава и да изживява своето удоволствено преживяване в секса. И при едни жени става по-бързо това учене, а при други – по-бавно. Важното е да се знае, че нервно психичните рефлексии, които водят до оргазма на жената, не са вродени, както е при мъжа, а са условни. Сиреч – научени. Но те зависят от много условия за да сработят и за да може една жена, когато се люби да получи своето ХУБАВО! Това е.

Но много често в интимния живот на една семейна двойка или пък двойка, живееща на семейни начала, се настанява навикът, скуката и най-вече битът със своите проблеми. В резултат хубавото на жената изчезва, ако го е имало изобщо. Или пък въобще не идва. Тогава идва парадокса, че Той и Тя живеят като братче и сестриче. Даже и по-лошо – де факто, превръщат се двамата в едни съквартиранти. Ами сега? Докато смъртта ни раздели.... Глупости! За жалост не смъртта, а битът ни разделя! Защото сме забравили, че освен съпрузи сме и любовници. И най-вече забравили да си говорим един с друг. За всичко. И най-вече за интимния си живот, за любенето помежду ни. Какво да

правим всеки път така, че когато го направим да го помним за цял живот. Сиреч, както обичам да казвам - сексът между нас да бъде празник, един прекрасен Празник. Всеки път! И тогава да няма никакви обратни знаци. И най-вече онова фатално разминаване в сексуалните взаимоотношения, за съжаление доста често случващо се при съпрузите след техните тридесет или тридесет и пет години календарна възраст. При мъжете с активен начин на живот, най-вече професионален, има едно хронично състояние на житейска умора, което те компенсират с повече усилия. Но това вече се отразява не само на техните психически и физиологични способности. Но и на сексуалните им такива. От друга страна пък в тази им възраст има една биологична и съвсем естествено обусловена по-ниска стойност на мъжкия полов хормон. Но пак в границите на нормата. Ала сега вече ерекцията не идва ей-така, от само себе си. И затова аз казвам - ерекцията на мъжа в тази възраст е в ръцете и устните на партньорката им. И още – половото им желание на тези мъже се нуждае от едно активно предизвикване от страна на половата им партньорка. Не знам защо, ала точно жените им не знаят това и в краен резултат това е едно неразбиране и сексуално изстиване към мъжете им.

При жените се случва почти точно обратното. В тази си възраст след 30-та си година, жените сякаш съзряват сексуално втори път в живота си. Но този път – съвсем чувствено. Сиреч – сексуалното удоволствие за тях е на преден план. И това е съвсем естествено и го търсят съвсем съзнателно. Друг е въпросът къде ще го намерят. Дали под общата завика при съпруга си или пък натам, където се нарича „другият възможен бряг“ – при новия си любовник. Сиреч извън брака. И най-често този кавалер е и с години по-млад от нея. И вече – о, колко много секс има в тази връзка. И много е хубаво. Защото има много секс и много хормон на щастието. И много сексуално задоволство. Ами сега? Защо този въпрос? Съгласен съм, че всяко човешко същество има право на обич, любов и щастие. Има право и на сексуална задоволеност. Да има това свещено право, съгласен съм.

Но не искайте от мен съвет като как да постъпите. Нямам право на това. Защото този живот си е Ваш и ще си решавате само Вие. А не някой друг вместо Вас. А лично Вие. Защото сте зряла жена и точно Вие ще си носите отговорността за решенията как ще живеете занапред. Отговорността, както за Вашите успехи така и за несполуките си. Точно затова сега от тук нататък ще пиша не като лекарят–сексолог, а като експерта – нещо лице в съда.

И така –има една много хубава песен. Не ми се сърдете ако бъркам. Дали нейното заглавие или пък в припева се казваше следното? А то е „Защото днес е вчерашното утре“...

Та да си представим заедно Вашето Утре. Заживявате заедно с Вашия приятел. Даже и син ще му родите. Прекрасно... Във вековната игра, наречена шахмат, има такъв термин. Нарича се рокада. Сиреч смяна на местата. Вече с новия си съпруг – не сте любовници. Няма вече любовни срещи, в които се прави само любене. Вече любовното гнездо се нарича семейно ложе. И вече автоматично правенето само на любов отпада. Има и друго. И то е – битови проблеми. В това битово, ако има и дете – има и нощен детски плач и песничката „нани-нани-на“. Песничка с памперси за смяна, тичане до поликлиниката заради висока температура и разстройство и за какво ли още не! Искате не искате, очите на новия Ви семеен партньор ще Ви виждат и в една друга светлина. Без грим и червило. Без прическа, а с ролки на главата. И най-вече – онези подробности на голото Ви тяло, които досега не са се виждали благодарение на сумрачната светлина, когато сте се любили преди. И най-важното – вече не ще има чук и чао. И не ще има „обичам те“, когато се разделяте след поредното любене. И онова безкрайно чакане за следващата Ви среща, съпроводено с трепетната тръпка в това очакване. Ама и той ще се промени във Вашите очи. И той ще се прибира уморен след работа. И той ще закъснява уж по служба. А друг път- заради среща с приятели. А за Вас остава нервното поглеждане на тези така ужасни стрелки на часовника. Защото точно те показват вече разликата в годините помежду Ви. Да, винаги казвам, че човек не може никак да излъже своето си ЕГН! Не може, каквото и да прави със себе си. Не ще помагат никакви диети, фитнес и спа-процедури. Както и козметиката или методите на така наречената естетична хирургия.

Защо ли? Ами защото те ще имат една блестяща конкуренция на едно подрастващо поколение на млади момичета. Ако не ми вярвате – ей сега излезте на улицата. Няма значение къде, а само поостанете малко там. Виждате ли ги? Виждате ли колко ужасно са млади? Млади, високи и стройни. С безкрайните си крака, с бялата си кожа и с гарваново черните си коси или с естествено русите си коси. Няма грешка със страхотната си походка, в която тъй съблазнително подчертават бедрата си и най-вече онова тяхно дупенце, приличащо на мандолинка, която зове... А очите им..., няма значение дали са черни или сини. Тези очи само искат и съблазняват. И точно затова те побеждават и вземат. Тези момичета не знаят колебание. И вземат, вземат, който мъж им харесва... И не пропускат. Да, те не знаят пощада. За голямо съжаление, днес това е положението! И нима тогава очите на Вашия любим ще се затварят пред тях? Нима? Едва ли!

Та това е, госпожо. Не, не Ви плаша и не Ви разколебавам. Вие сама си решете. И дано бъдете щастлива наистина! Но знайте - каквото човек си направи сам, никой друг не може да му направи! И как беше – „защото днес е вчерашното утре“.

Та за това избрах за днешното ви довиждане нещо малко, ама много силно. Написано е от поета Иван Ненков. Ето го:

ПЕСЕН

Мила, как ще живеем нататък-
Ние с теб изравнихме везните.
Ти отдавна не рошиш косата ми,
А аз не свалям звездите...

Пак ме питаш къде се разминахме ,
Пак ти казвам какво ще остане:
На балкона звъни петолиние
С дрешките на дъщеря ни.

И след това поетично бижу, пак бих казал: Ами сега?
И накрая малко български рок:

една песен на Б.Т.Р. – Хей, момиче!

{youtube}6tUD_r_3p68{/youtube}

АТЛАС - Играта свърши

{youtube}7XJtp224YgQ{/youtube}

д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт